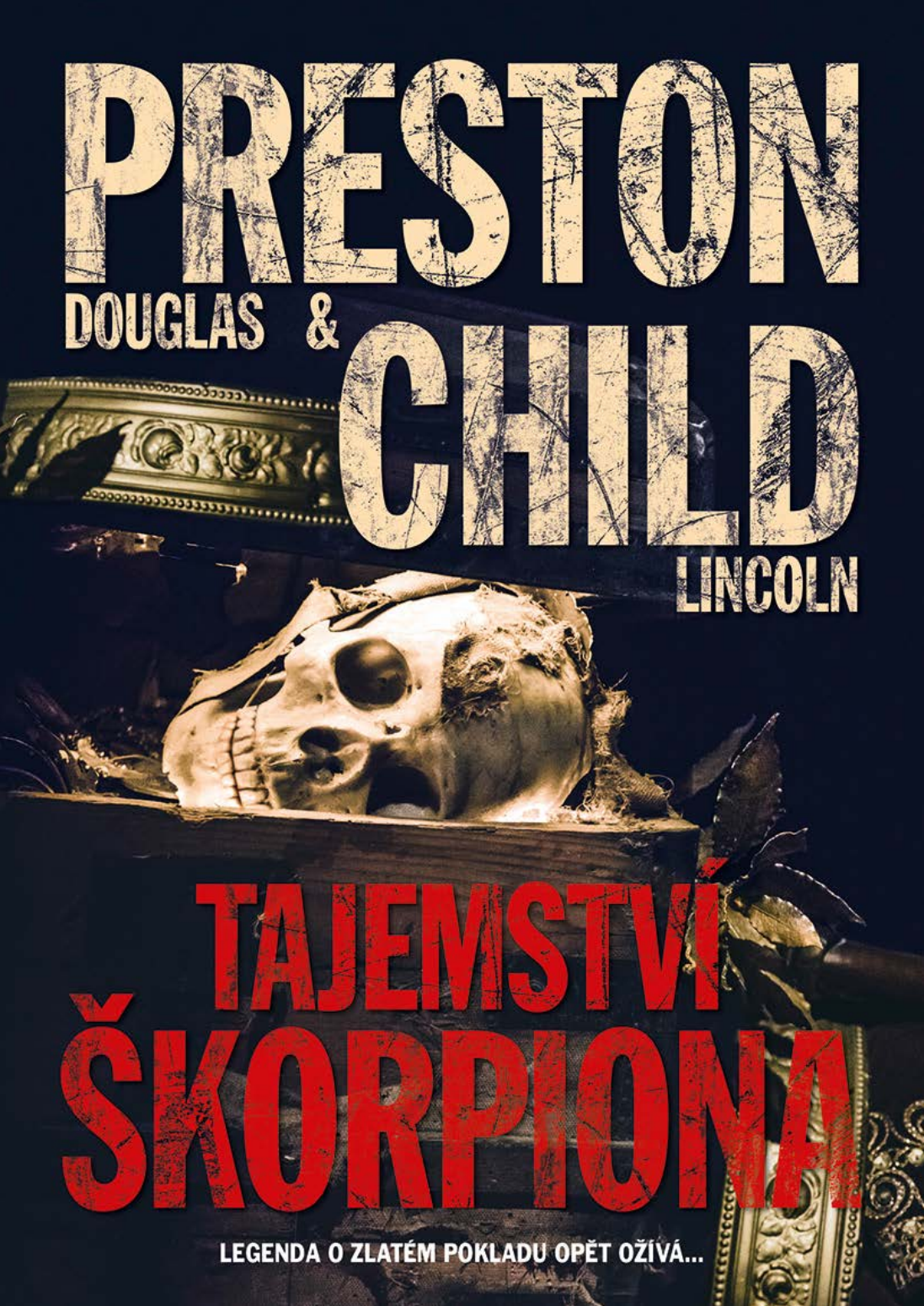
PRESTON
DOUGLAS &
CHILD
LINCOLN
TAJEMSTVÍ
ŠKORPIONA
LEGENDA O ZLATÉM POKLADU OPĚT OŽÍVÁ...

Tajemství škorpiona

Vyšlo také v tištěné verzi

Douglas Preston, Lincoln Child

Tajemství škorpiona – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TAJEMSTVÍ ŠKORPIONA

PRESTON & CHILD

DOUGLAS

LINCOLN

TAJEMSTVÍ ŠKORPIONA

Přeložila Jana Kordíková

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2021
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2021 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Scorpion's Tail*
(First published by Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc., New York, USA)
přeložila © 2021 Jana Kordíková
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-514-2
ISBN ePUB: 978-80-7595-539-5
ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-540-1
ISBN PDF: 978-80-7595-541-8

Na památku Williama Smithbacka mladšího
ODPOČÍVEJ V POKOJI

1

Od promoce na Akademii před osmi měsíci se zvláštní agentka Corrie Swansonová naučila, že má očekávat v podstatě cokoli. Ovšem s tím, že někdy bude předávat zatykač vzlykajícímu puberťákovi, nepočítala. Když se se zbytkem týmu z FBI vracela přes hory, pociťovala úlevu, že už tenhle náročný den má skoro za sebou.

Jeli z Edgewoodu, kde předali zatykač uhrovatému hackerovi, který se při pohledu na ně, když jim přišel otevřít dveře mámina domu, usedavě rozplakal. Corrie ho litovala, pak si to však začala vyčítat – protože se koneckonců naboural do tajné sítě Národní laboratoře v Los Alamos, i když „jen pro zábavu". Teď všechny jeho počítače, externí hard disky, iPhone, flashky, PlayStation, a dokonce i domácí alarm byly naložené do černého navigatoru s kouřovými skly, který následoval jejich vůz, za volantem byla agentka Liz Khouryová a vedle ní seděl agent Harry Martinez.

Corrie jela vedle svého šéfa, školícího důstojníka Halea Morwooda, který řídil to nejnepravděpodobnější auto, co by od něj Corrie čekala: poslední model pick-upu Nissan s plnou výbavou, sladce červené barvy, s širokými pruhy přes kapotu a obrovskou nálepkou čínského draka. Bylo v naprostém protikladu s Morwoodovým založením suchara. Když Corrie konečně sebrala dost odvahy na to, aby se šéfa zeptala, proč si ho vybral, odpověděl jí: „Cestuju inkognito."

„Tak," začal Morwood a nasadil mentorský tón. „Bylo to pro vás dnes dost vzrušující?"

I když možná byl její den náročný, Corrie moc dobře věděla, že to vlastně byla odměna. Už totiž strávila více než dost času za stolem a dřela

jako kůň, aby na Morwooda udělala dojem. Dokonce se jí podařilo sehrát významnou roli v nedávném případu. Pro Morwooda tato cesta v podstatě odpovídala zábavnému výletu.

Corrie zároveň moc dobře věděla, že Morwood nestojí o projevy vděku. „Připadala jsem si trochu hloupě," přiznala, „že jsem si na podobný zásah vzala neprůstřelnou vestu."

„Člověk nikdy neví. Místo ječení ta matka klidně mohla vytáhnout Magnum ráže 357."

„Co budou dělat se vším tím počítačovým vybavením?"

„Prozkoumají ho v laborce a zjistí, co přesně provedl a jak, pak se vrátíme a zatkneme ho – a jeho život tím skončí."

Corrie polkla.

„Připadá vám to moc tvrdé?"

„Upřímně řečeno tak úplně neodpovídal mé představě o zločinci."

„Mojí taky ne. Chytrý hoch, stabilní středostavovská rodina, samé jedničky, slibná budoucnost. Svým způsobem je to pro něj horší, než když nějaký kluk, co vyrůstá v ghettu, začne dealovat drogy, protože nic jiného nezná. Našemu pachatelovi je osmnáct, takže je plnoletý – naboural se do systému, který obsahuje přísně tajné informace o jaderných bombách."

„Já to naprosto chápu."

Morwood po chvíli dodal: „Je dobře, že si dál uchováváte soucit. Většina agentů ho postupem času ztrácí. Ale musíte ho vyvážit smyslem pro spravedlnost. Postaví se před spravedlivý soud s porotou, v níž bude zasedat dvanáct obyčejných Američanů řídících se selským rozumem. Tak už to u nás chodí a tenhle systém funguje přímo skvěle."

Corrie přikývla. Morwood pracoval jako agent už dvacet let a ji nepřestávalo udivovat, že se stále nechová vůbec cynicky. Možná právě to byl důvod, proč ho pověřili dohledem nad novými agenty v průběhu dvouletého zkušebního období. Vždyť i spousta nováčků, se kterými začínala – většina mužů, ale i některé z žen –, už vystupovala velmi drsně, cynicky a chlapácky.

Právě projížděli městečkem Tijeras ležícím na staré silnici Route 66, když vtom Morwood náhle sáhl dolů a zesílil hlasitost policejní vysílačky,

která předtím jen tiše běžela v pozadí. *Domácí násilí, tábořiště Cedro Peak, oznámení o střelbě…*

Corrie okamžitě soustředila své zatoulané myšlenky.

Dostali jsme oznámení o domácí hádce, střelbě v karavanu, možná došlo i ke zranění, případně jsou tam rukojmí. Místo: tábořiště Cedro Peak, Nové Mexiko 252, odbočka na kaňon Sabino…

„No, to je teda něco," vyhrkl Morwood a hrál si s navigací, „je to jenom kousek odsud. Takže to vypadá, že to bude pro nás." Vytáhl mikrofon. „Tady jsou zvláštní agenti Morwood, Swansonová, Khouryová a Martinez. Právě projíždíme Tijerasem na Route 66, sjíždíme jižně na Novomexickou silnici 337. Deset minut od místa činu."

Morwood zrychlil a začal vše probírat s dispečerkou a agenty ve druhém autě. S pískáním pneumatik sjel z Route 66 na třistatřicetsedmičku a zamířil k úpatí pohoří Sandia. Přitom na palubní desce zapnul houkačku i skryté majáčky. Terénní auto za nimi ho napodobilo.

Dispečerka jim předala všechny informace, které měla, což však nebylo úplně dostačující. V podstatě se to mělo tak, že ostatní obyvatelé tábořiště zavolali tísňovou linku a ohlásili problém v jednom z karavanů – hlasitou hádku, ženský jekot, střelbu. Jeden dokonce tvrdil, že slyšel plakat malou holčičku. A všichni v tábořišti přirozeně zpanikařili.

„Vypadá to, že tentokrát se dostaneme ke skutečné akci a nebude to jen nějaký uplakaný hacker," poznamenal Morwood. „Budeme na místě jako první. Zkontrolujte si zbraň."

Corrie cítila, jak jí zrychluje srdce. Vytáhla svůj Glock 19M z podpažního pouzdra, vyndala zásobník, zkontrolovala, pak ho vrátila dovnitř a zbraň opět schovala do pouzdra. Přesně podle předpisů už měla náboj v komoře. Byla ráda, že si zatím nesundala neprůstřelnou vestu.

„Domácí násilí," poučoval ji Morwood opět mentorským tónem, „jak vás určitě učili na Akademii, může být ten nejnebezpečnější typ akce. Pachatel se mnohdy chová naprosto iracionálně, bývá rozrušený, často mívá i sebevražedné sklony."

„Přesně tak."

Tachometr vystoupal až na 110 kilometrů za hodinu, což sice nebyla nějak výjimečná rychlost, ale na horské silničce s prudkými srázy a téměř

bez svodidel z ní naskakovala husí kůže. Pneumatiky téměř v každé zatáčce hlasitě protestovaly.

„Tak jaký je plán zásahu?“ vyzvídala Corrie. Tohle nebyl žádný uhrovatý puberťák; tohle bylo skutečné nebezpečí. Byl to její první zásah proti aktivnímu střelci.

„Posílají tam zásahovku a krizového vyjednavače, FBI zaktivovala zásahovou jednotku pro krizové situace. My zkrátka zaujmeme defenzivní pozice, ohlásíme se, vyhodnotíme situaci a zkusíme zabránit jejímu vyhrocení. V podstatě bychom měli s tím chlapíkem mluvit, dokud nedorazí profíci.“

„Co když si vzal rukojmí?“

„V tom případě je hlavní s ním pořád mluvit, uklidňovat ho a zkusit ho přesvědčit, aby rukojmí propustil. Pokud se nebude jednat o úplně krizovou situaci, tak čím méně toho budeme dělat, tím lépe. Nejnebezpečnější bude okamžik, když dorazíme na místo činu a střelec nás uvidí. Tak přijedeme hezky v klidu, bez křiku, bez snahy o nějakou konfrontaci. Mělo by to být bez problémů. Pro vás to bude dobrá praxe.“ Odmlčel se. „Ale kdyby se to nevyvíjelo dobře… tak se držte mých instrukcí.“

„Jasně.“

„Připomeňte mi, jaké máte výsledky střelby?“

„Ehm, čtyřicet devět.“ Corrie zrudla; bylo to jen těsně nad limitem a musela předtím týdny trénovat na střelnici tak usilovně, až ji z toho bolela předloktí. Střelba zkrátka nebyla její silná stránka.

Morwood nesrozumitelně chrochtl, ještě víc stiskl plynový pedál a pick-up se řítil dvouproudou silnicí plnou zatáček šplhající do svahu porostlého piniemi a jalovci. Za pět minut se dostali ke sjezdu k tábořišti Cedro Peak v národním parku Cibola. Za dalších pět minut dorazili ke štěrkové příjezdové cestě. Morwood zvolnil. Za pár minut se ocitli v tábořišti: klidném travnatém dolíku s piknikovými stoly, přístřeškem a ohništi mezi piniemu. Za tábořištěm se tyčil mohutný štít hory Sandia Crest.

Na vzdálenějším konci silničky Corrie viděla osamělý karavan připojený k bílému pick-upu Ford. Zbytek tábořiště byl vylidněný, zůstalo tu jen pár stanů.

Morwood sjel na pravou stranu cesty a z okénka dal Khouryové a Martinezovi signál, aby vyrazili opačným směrem, že se sejdou na konci.

„Sehněte se, kdyby na nás náhodou střílel," nařídil jí Morwood. „Zkusím dojet co možná nejblíž."

Zastavil necelých šest metrů od karavanu. Žádná střelba se neozvala. Jednalo se o ten druh karavanu, kde se odklápěly boční stěny a po obou stranách středové obytné části se nacházely dvě ložnice, zakryté moskytiérou a bílým nylonem. Takže stěny byly v podstatě průhledné – a Corrie mohla vidět, že v obytné části stojí muž, drží malé dítě za ruku, kterou mu zkroutil za záda, a tiskne mu pistoli k hlavě. Holčička vyděšeně vzlykala.

„Krucinál," vydechl Morwood, přikrčil se na sedadle a vytáhl zbraň.

Muž nic neříkal, ani se nepohnul a dál držel zbraň holčičce u hlavy.

I Corrie se natáhla pro pistoli.

„Vystupte dál od karavanu a schovejte se za auto. Držte se za motorem."

„Jasně."

Oba vylezli a přikrčili se za přední částí auta. Morwood vytáhl z auta mikrofon. Klidně a pomalu do něj mluvil a zapnul megafon.

„Jsme agenti Hale Morwood a Corrie Swansonová z FBI," představil se. „Pane, chtěl bych vás požádat, abyste pustil tu holčičku. Jsme tady, abychom si promluvili, to je všechno. Nikomu se nemusí nic stát."

Následovalo dlouhé ticho. Na muže dopadalo světlo zezadu, přes moskytiéru, takže mu neviděla do obličeje. Ale prudce se mu zvedal hrudník a slyšela jeho syčivý dech. A pak si toho všimla: ze dveří vytékala krev a pramínky proudily po schodech karavanu do hlíny pod ním.

„Vidíte tu krev?" upozornil ji Morwood.

„Ano." Srdce měla až v krku. Ten chlápek už v karavanu někoho zastřelil.

„Pane? Žádáme vás, abyste propustil rukojmí. Nechte to dítě odejít. Jakmile to uděláte, můžeme si promluvit. Vyslechneme si, co nám k tomu chcete říct, a nějak to spolu vyřešíme."

Muž oddálil zbraň dívce od hlavy a dvakrát na ně vystřelil. Oba náboje úplně minuly auto.

Už na mě stříleli, pomyslela si Corrie. *Tohle zvládnu. Navíc stejně neumí mířit.*

Opět se ozval Morwood, stejně klidným tónem. „Prosím, nechte to dítě jít. Jestli ode mě něco potřebujete, abyste to mohl udělat, tak mi to povězte."

„Potřebuju od vás úplný hovno!“ vyjekl náhle druhý muž, který byl tak plný hněvu a hysterie, že jeho slovům téměř nebylo rozumět. „Zabiju ji! Kurva, zabiju ji teď hned.“

Dítě začalo ječet.

„Zavři hubu, do prdele.“

Morwood dál mluvil, klidně, ale odhodlaně. „Pane, přece nezabijete dítě. To je vaše dcera?“

„Je to dcera tý kurvy a zabiju ji teď hned!“

Corrie viděla, jak zvedá zbraň, a znovu dvakrát vystřelil směrem k nim. Jedna ze střel vlétla do zadní části pick-upu. Pak muž opět přitiskl zbraň dívce na hlavu.

„Až napočítám do tří, tak chcípne!“

Dívčin tenoučký vyděšený nářek zněl, jako když kovová čepel projíždí plechem. „Ne!“ zajíkala se. „Prosím, strejdo, ne!“

„Jedna!“

Morwood se obrátil na Corrie a tiše a rychle promluvil: „Povoluju použít zbraň. Půjdu doprava, abych na něj mohl z boku. Kryjte mě. Když budete mít možnost střílet – ale jenom jednoznačnou –, tak to využijte.“

„Pane.“

„Dva!“

Glock jí v třesoucí se ruce připadal jako kus těžkého vlhkého plastu. *Do prdele práce, koukej se uklidnit a soustředit.* Podívala se přes kapotu a pak zaujala nízký střelecký postoj. Zapřela si ruce. Sice se tím ukázala, ale ten chlap stejně neuměl mířit. Pořád si to opakovala v hlavě: *ten chlap neumí mířit.*

Pečlivě namířila muži na hlavu a zlehka položila prst na spoušť. Držel dívku před sebou a deset metrů byla moc velká vzdálenost na stoprocentní zásah.

Morwood vyrazil od auta a utíkal k borovici devět metrů od nich. Vrhl se k zemi a připravil se na střelbu.

Corrie muže viděla uprostřed mířidel. Ale kdyby mu z téhle vzdálenosti Glockem 19M střelila na hlavu, bylo by to pro dítě moc nebezpečné. Podívala se doleva a všimla si, že Khouryová s Martinezem jsou také za autem a mají namířené zbraně. V dálce už slyšela sirény blížící se zásahovky.

Díkybohu – už jsou skoro tady.

„Tři!“

Morwood vystřelil, ale Corrie okamžitě pochopila, že tím jen chce muže rozptýlit, aby dívku nezastřelil – což se mu skutečně podařilo. Druhý muž oddálil zbraň dívce od hlavy a palbu opětoval dvěma divokými střelami. A v tu chvíli se mu dívka vykroutila, vytrhla se a snažila se doběhnout ke dveřím. Pak však uklouzla a spadla.

Náhle zůstal muž sám a dokonale se rýsoval v moskytiéře. Dívka ležela na podlaze. Corrie měla muže na mušce.

Stiskla spoušť.

Zbraň sebou cukla a střela ho nestrefila do hlavy, jak měla Corrie v úmyslu, ale vlétla mu do pravého ramene. Náraz ho strhl do strany; máchl zbraní, aby střelbu opětoval, ale protože neudržel rovnováhu, nedokázal už vůbec mířit. Corrie uviděla záblesk a kopnutí zbraně zrovna ve chvíli, kdy se dívka vyškrabala nahoru a chytila se chatrných dveří karavanu. Po schodech se zřítila ven, až se jí roztočily culíky a uvolnily sponky s princeznou Leiou.

„Ty sráči!“ Než si Corrie stihla uvědomit, co vlastně dělá, vyrazila ke karavanu. Ve stejném okamžiku se od Morwooda a ostatních agentů ozvala střelba. Střely dorazily, kam měly, muž sebou trhnul dozadu a jeho tělo připomínalo hrůznou obdobu hadrového panáka. Pak se propadl síťovinou v zadní části karavanu.

Corrie během vteřiny byla u dívky a vzala ji do náručí. Před střelce nastavila vlastní záda. Dítě se vůbec nehýbalo a bylo celé od krve. A pak se najednou všude začali hemžit členové zásahové jednotky. Corrie zvedla hlavu a viděla, jak v oblaku prachu prudce brzdí sanitka a vyskakují z ní záchranáři. Rozběhla se k nim a oni ji obklopili, jemně jí vzali dítě z rukou a položili ho na nosítka.

Jeden ze záchranářů chytil Corrie za paži, protože se zapotácela. „Jste v pořádku, paní?“

Corrie byla naprosto ochromená, pokrytá krvavými skvrnami a dokázala na něj pouze zírat.

„Jste zraněná?“ Promluvil hlasitě a srozumitelně. „Potřebujete pomoc?“

„Ne, ne, to není moje krev,“ prohlásila rozzlobeně a strhla ze sebe jeho ruku. „Zachraňte to děvče.“

Najednou u ní byl Morwood, položil jí ruku kolem ramen a podepíral ji. „Já se o ni postarám," ujistil záchranáře. Pak se k ní obrátil. „Corrie, teď vás dovedu k autu."

Snažila se pohnout nohama a klopýtla, ale on ji udržel. „Hezky krůček za krůčkem."

Koutkem oka viděla, jak záchranáři odhodlaně ošetřují děvčátko.

Co možná nejlépe se snažila dodržet Morwoodovy tiše vyslovované pokyny. Pak ji pomalu usadil na přední sedadlo. Uvědomila si, že hyperventiluje a zároveň vzlyká.

„Dobře, tak teď se uklidníme, Corrie. Už je to pryč. Zhluboka se nadechněte. To je ono, hezky zhluboka."

„Zvorala jsem to," zajíkla se Corrie. „Nestrefila jsem se. On ji zabil."

„Teď se ještě jednou zhluboka nadechněte… Dobře… Dobře… Neudělala jste nic špatně; využila jste příležitost, vystřelila jste, zasáhla jste ho. Nevíme, v jakém je to děvče stavu."

„Nestrefila jsem ho do hlavy. *Nestrefila…*"

„Corrie, na chvilku přestaňte přemýšlet a dýchejte. Jenom dýchejte."

„Střelil tu holčičku. Ona je…"

„Poslouchejte, co vám říkám. Přestaňte mluvit, přestaňte myslet a prostě dýchejte."

Snažila se dodržovat jeho pokyny, snažila se dýchat, na nic nemyslet, ale viděla jen to, jak se rameno muže obrací a obrací, jak máchá hlavní, aby na ni vystřelil, ale ukvapená střela místo toho zasáhne holčičku… a pak to malé tělíčko rozvalené na zemi, zakrvácené sponky s princeznou Leiou ležící v blátě.

2

O dva týdny později

Když se šerif Homer Watts dostal do průsmyku u Oso Peak, zastavil se, sundal si z hrušky sedla polní lahev a napil se vody. Z průsmyku byl přímo úžasný výhled: krajina klesala po svazích porostlých borovicemi až do pouště, která se rozkládala mnoho kilometrů odsud a o tisíce metrů níže. Září vzduchu dodávalo příjemnou svěžest, zároveň byl prosycený vůní borovicového jehličí. Byl to první Wattsův den volna po nějaké době a to, že bylo tak krásné počasí, považoval za dar od bohů.

Láskyplně poplácal po krku svého koně Chaca, lahev pověsil zpátky na sedlo, pak patami stiskl koni slabiny. Chaco zlehka vyrazil dopředu a zamířil dolů stezkou k horním částem potoka Nick's Creek. Watts si sbalil vše potřebné pro klidný den na rybách: bambusový rybářský prut v aluminiovém pouzdře, krabičku mušek a larev, proutěný koš na ryby, nůž, kompas, oběd, lahev whisky a dvě zbraně Colt Peacemaker, které zdědil po dědečkovi a měl je v přibližně stejně starých pouzdrech.

Pomaličku jel stezkou, která vedla stínem i po slunci, kolem borovic těžkých a porostů lučních bylin, pomalé houpání sedla ho příjemně uspávalo. Na úbočí vrcholu Oso Peak stromy ustoupily široké louce. Na její odlehlé straně se pásli tři jelenci ušatí: samec a dvě samice. Tím, jak se náhle objevil, se vyplašili a utekli. Zastavil se a sledoval jejich únik.

Když přejížděl louku, v dálce na levé straně zahlédl oblak kouře – na stolové hoře ve spodní části pohoří. Znovu zastavil koně, vytáhl dalekohled a prohlédl si ho důkladněji. Požár v této části roku, kdy je všechno vyprahlé na troud, by byla naprostá katastrofa. Ovšem dalekohled mu prozradil, že se vůbec nejedná o kouř, ale o nepravidelná mračna písеč-

ného prachu, která zvedá činnost na vrcholku hory. Objevovala se nad místem, které dobře znal, opuštěnou hornickou osadou zvanou High Lonesome, jedním z nejopuštěnějších, a tudíž nejzachovalejších měst duchů na jihozápadě.

Mračna prachu. Co to může znamenat? Někdo tam něco tropí. A vzhledem k velikosti těch mračen to pravděpodobně nebude nic dobrého.

Watts se zarazil a zamyslel se. Stezka vedoucí doprava by ho dovedla k Nick's Creek, kde by strávil poklidný den rybařením v zurčícím potůčku, jeho tůňkách a dutinách plných pstruhů. Vlevo pak byla stezka vedoucí do High Lonesome, kde ho možná čeká den plný problémů a nepříjemností.

Doprdele práce. Watts koně jemně pobídl doleva.

Stezka začala prudce klesat, kroutila se po svazích Gold Ridge. S menší nadmořskou výškou borovice nahradily jalovce. Když se dostal na hřeben, objevilo se před ním město duchů – nepravidelně rozmístěné staré budovy z nepálených cihel a kamene stojící na stolové hoře. Ještě jednou se zastavil, aby vše zkontroloval dalekohledem. A bylo to přesně tak, jak čekal: lovec pokladů. Viděl muže, který lopatou odhazoval písek ze sklepa jednoho z rozpadlých domů, poblíž měl zaparkovaný pick-up.

Watts cítil, jak se mu zrychluje tep. High Lonesome dokonale znal z doby, kdy ho sem táta poprvé jako malého kluka vzal tábořit. Tohle odlehlé a málo známé město duchů z větší části uniklo lupičům a zkáze, která postihla většinu opuštěných důlních městeček ve státě. Samozřejmě tu čas od času docházelo k vandalismu, většinou to byli opilí teenageři, co si sem vyrazili z blízkého Socorra, aby si v horách užili trochu zábavy, ale nic významného. O tomhle místě se nezmiňoval ani žádný průvodce po opuštěných městech Nového Mexika. Bylo zkrátka příliš náročné se sem dostat.

Ale teď se to tu nějaký parchant rozhodl zničit.

Navedl koně mimo stezku a sjel dolů mezi borovicemi. Nechtěl, aby ho lovec pokladů spatřil a utekl dřív, než bude mít příležitost ho zatknout. Půda tu sice patřila Úřadu pro hospodaření s půdou (ÚHP), tudíž místo nespadalo do jeho jurisdikce, ale vzhledem k tomu, že byl zvoleným šerifem socorrského okresu, měl plné právo na to, aby toho zmetka zatknul a předal policejním složkám úřadu.

Po chvilce se svah narovnal. Watts zbrzdil koně do pomalé chůze a vynořil se ve volném prostoru za městečkem. Lupič byl na opačném konci a díky stínu budov na něj nebylo vidět. Watts pokračoval dál a dával si pozor, aby se hledači neukázal. Troskami vanul pravidelný vítr a odkutálel kolem něj stepního běžce, tak jako snad ve všech westernech, co se kdy natočily.

Když se ještě víc přiblížil, mohl si důkladně prohlédnout pick-up. Poznal, že je to starý ford patřící Picku Riversovi.

Picku Riversovi. Byl si tím jistý, ale nedávalo to smysl. Rivers býval přidrzlý prevít, co si potrpěl na amfetamin a často prodával historické artefakty, aby na něj měl peníze. Ale zhruba před dvěma roky začal sekat latinu – protože ho vyděsil krátký pobyt ve vězení – a od té doby se do ničeho nezapletl.

Když se Watts dostal až na druhou stranu městečka, přiměl Chaca, aby se zastavil za budovou, slezl dolů, odvázal uzdu a připoutal s ní koně k dřevěnému sloupku. Znovu ho poplácal po krku a láskyplně mu něco pošeptal. Chvíli váhal, pak z hrušky sedla vzal pouzdro, vytáhl z něj zbraň, zkontroloval ji, znovu vrátil do pouzdra a přivázal si ho kolem pasu. Jen pro jistotu. Rivers patřil k zastáncům nošení zbraní a Watts dobře věděl, že se rád prochází se svým S&W ráže 357 L-frame u boku.

Když se Watts vynořil zpoza rohu, uviděl stavení, ve kterém Rivers kopal. Byla to samostatná dvoupodlažní budova z nepálených cihel, horní patro už měla víceméně rozpadlé. Muž byl ve sklepě a vyhazoval rozbitým oknem lopaty písku. Pracoval dost usilovně. Watts musel přemýšlet, co asi našel.

Opatrně se k němu blížil a ruku měl na pažbě revolveru na levém boku. Rivers jednoznačně něco objevil, protože teď už byl sehnutý a kopal mnohem opatrněji. Watts se dál díval, druhý muž padl na kolena a začal hlínu a písek odhrnovat rukama. Byl do své práce tak zabraný a sklep byl tak plný prachu, že neměl ani tušení, že se k němu zezadu blíží Watts.

Šerif se přesunul na místo, ze kterého měl přes vchod do sklepa výborný výhled na lopotícího se Riverse. Pak zavolal: „Riversi!“

Druhý muž ztuhl zády k Wattsovi.

„Tady je šerif Watts. Vyjděte ven s rukama tak, abych na ně viděl. Hned.“

Druhý muž se dál nehýbal.

„Ohluchl jste snad? Ukažte mi ruce."

Rivers ho poslechl, dál k němu stál zády s rukama po obou bocích. „Slyším vás, šerife," prohlásil.

„To je dobře. Teď tam odsud koukej vylézt."

„Už jdu." Postava se začala zvedat – když vtom najednou její ruce zmizely, prudce se otočila, svírala Magnum .357, kterým naprosto přesně zamířila.

Watts vytáhl svůj colt ve stejný okamžik, ve kterém Riversova .357 vystřelila, a zahřmělo to jako rána z děla.

3

Když zvláštní agentka Swansonová vyšla z toalet, dva mladší agenti na chodbě až moc rychle zmlkli. Prošla kolem nich, aniž by se jim podívala do očí, a zamířila zpátky ke svému stolu v kanceláři v Albuquerque na Severovýchodní Luecking Park Avenue. Sedla si a zvětšila si soubor, na kterém pracovala. Byla v nejtmavším rohu místnosti, nejdál od oken. Právě na taková místa obvykle usazovali zelenáče; jak získávali zkušenosti, postupně se přesouvali blíž k prosklené stěně s panoramatickým výhledem na hory. Ale Corrie byla ráda, že se nemusí z okna dívat na štít Sandia Crest vysoký tři tisíce tři sta metrů nad mořem, který pocukroval první letošní sníh. Jenom by jí totiž připomínal její selhání. Byla to hořká ironie: ještě před dvěma týdny v ní pohled na hory vyvolával vzpomínky na největší úspěch mladé agentky. A teď přemýšlela, jestli se na tu horu bude ještě někdy schopná podívat, aniž by ji přitom přemáhala hanba a lítost.

Po střelbě se provádělo vyšetřování – standardní a očekávané. Corrie nedostala důtku ani jiný trest. Dokonce obdržela slovní pochvalu, že zachránila život rukojmí a riskovala přitom vlastní. A naštěstí – díkybohu – holčičku střela jenom škrábla. Pár stehů a druhý den ráno ji mohli poslat domů k prarodičům spolu se zástupem psychologů. Všechna ta krev, co Corrie tak vyděsila, totiž patřila mamince nešťastné holčičky, která ležela mrtvá na podlaze karavanu.

Ale i tak si to Corrie nemohla odpustit. Měla ho strefit do hlavy – i z deseti metrů. Mířila na něj, soustředila se. Zbraň jí nezanášela, což si později ověřila na střelnici. Zkrátka minula: minula v ten nejkritičtější okamžik. I když nebyla nejlepší střelkyní mezi vrstevníky, nepatřila ani k těm nej-

horším: čtyřicet devět ze šedesáti na kvalifikační terč FBI sice bylo jen o bod nad požadovaným výsledkem, což není žádná sláva, ale čtvrtina uchazečů neprošla vůbec. Měla se strefit – pak by byla hrdinkou dne, dostala by pochvalu a ještě si vylepšila profil a upevnila svou pozici. Místo toho se dostavily rozpolcené pocity, postranní pohledy a jedno šeptem pronesené: *Dobrá střelba.*

Zvorala to a všichni o tom věděli. Jedna starší agentka si ji vzala stranou a řekla jí, že to byla chyba – Corrie se dostala do pozice, na které by za normálních okolností nebyla. A ostatní začínající agenti se tvářili dost nafoukaně – připomnělo jí to jedno staré rčení: *Nestačí uspět, ostatní musí ještě selhat.* A nejhorší bylo, že Morwood o tom nečekaně mlčel. Jen jednou jí naznačil, že by měla trávit víc času na střelnici. Nezlobil se na ni, ale zároveň ji ani nepochválil. Možná to byla jen její příliš bujná fantazie, ale připadalo jí, že si od ní drží odstup. A ta hromada složek k dalšímu starému případu, co nechal na jejím stole, jí rozhodně připadala jako trest.

Čtrnáct dnů po střelbě ještě každý den po práci trávila hodinu na střelnici. Naposledy se jí podařilo dosáhnout skóre jednapadesát ze šedesáti, což byl nadprůměrný výsledek. Věřila tomu, že když se bude snažit ještě víc, může se dostat až na dvaapadesát, možná padesát tři. Když o tom však řekla Morwoodovi, neudělala na něj velký dojem. „Na střelnici umí střílet každý," poznamenal. „Ale když narazí na aktivního střelce, padne kosa na kámen." Ta poznámka jí připadala jako další políček. Málem se ho otevřeně zeptala, jestli tím snad naráží na její výkon v Cedro Peak, ale pak svou otázku raději spolkla a stručně odpověděla: „Ano, pane."

„Corrie?"

Ve vchodu do její kóje se objevil Morwood a na krku se mu houpal identifikační štítek. Všimla si, že vlasy na jeho řídnoucím temeni jsou delší. Jeho úsměv působil poněkud nuceně. Byla si jistá, že kvůli ní dál cítí zklamání.

„Máte chvilku?"

„Ano, pane."

Vstala a následovala ho z boxu a chodbou do jeho malé kanceláře, ze které byl také výhled na pohoří Sandia.

„Posaďte se."

Corrie si sedla a snažila se nedívat z okna.

„Tak," prohlásil Morwood a založil si ruce na stůl. „Mám pro vás případ. Řekl bych, že je to přesně váš obor."

„Ano, pane," vyhrkla Corrie. Jeho tón v ní vzbudil podezření, protože byl až příliš energický. Kdyby to byl nějaký zajímavý případ, určitě by ho nesvěřil jí. Pravděpodobněji se stalo to, čemu se v FBI říká, že ji „nechal sedět na lavičce" – měla by začít s nějakým bezvýznamným případem, na kterém se nedá nic zkazit, a i kdyby to snad zkazila, tak by si toho stejně nikdo nevšiml a nezáleželo by na tom.

„Šerif ze Socorra včera překvapil lovce pokladů, jak v nějaké pustině vykopává kosti. Lidské ostatky. To území spadá pod správu Úřadu pro hospodaření s půdou. Došlo k přestřelce, kterou prohrál ten lovec pokladů, jmenuje se Rivers. Napadl šerifa a vysloužil si za to rozdrcenou čéšku. Teď je v nemocnici, nonstop ho hlídají a obvinili ho z pokusu o vraždu úřední osoby. Místní tím právě nepotěšil, takže ho hlídají nejen proto, aby neutekl, ale taky aby se mu náhodou něco nestalo."

Corrie beze slova přikývla.

„Ostatky, které Rivers objevil, podle zbytků oblečení vypadají jako z dvacátého století. Ale tělo nebude nijak nové: už tam bude tak čtyřicet padesát let, aspoň podle mých informací. Může to být cokoli – vražda, sebevražda, nehoda. A proto se hodí váš titul z forenzní antropologie – zvlášť proto, že tělo bylo objevené na federální půdě. Šerif působí jako slušný chlap, jen je trochu zraněný…" Odmlčel se. „Socorro je zatraceně velký okres a on je tam jediný šerif, a tak vám bude vděčný za pomoc."

Tak to nebyl až tak mizerný případ, jak čekala – přece jen tu jde o střelbu na úřední osobu. Ale možná se ukáže, že to vlastně žádný případ není, jen kosti nějakého starého kovboje, co ho tu někdy za J. Edgara Hoovera shodila mula. Ona však nebyla v pozici, aby si mohla stěžovat. Jednu věc totiž věděla jistě: musí potlačit veškeré pochyby, tvrdě pracovat a neustále se tvářit jako poslušný, nadšený a slibný nováček.

„Skvělé. Díky, pane. Moc ráda se na to podívám. Je to případ přesně pro mě." Nasadila falešný úsměv. Socorro je hodinu cesty odsud. Nikdy tam nebyla, ale odhadovala, že se jedná o jedno z těch rozpálených, smutných pouštních měst, kterých je plný celý stát. „A mám se tomu věnovat sama?"

„Ano, do doby, než se z toho stane skutečný případ. Dnes odpoledne byste měla zamířit do Presbyteriánské nemocnice a vyslechnout střelce. Zítra se máte spojit s šerifem…“ zašustil papíry… „tady to je, Homerem Wattsem. Odveze vás k místu, kde jsou kosti. Zřejmě je to dost daleko, a když neznáte cestu, nemáte šanci se tam dostat.“

Homer Watts. To snad má být nějaký vtip? „A v kolik se mám sejít se šerifem Wattsem?“

„V osm hodin, v kanceláři šerifa v Socorru.“

To znamená, že budu muset vstávat v šest. Ne, radši v půl šesté. „Budu tam. A díky, pane. Díky za tuhle příležitost.“

Všimla si, že na ni Morwood vrhá dlouhý zkoumavý pohled. „Corrie? Dobře vím, co vám teď prochází hlavou. A chtěl bych vám říct jedno: člověk nikdy neví, jak případ může skončit.“ Pohodlně se opřel o židli. „Pamatujete si Franka Willse?“

„To byl agent FBI?“

„Ne. Bezpečnostní služba v hotelu. Jednou si všiml, že někdo přelepil zámky na dveřích.“

Corrie čekala, co bude následovat, a přemýšlela, kam tím Morwood míří.

„Vypadalo to jako drobnost,“ pokračoval. „Zámky na dveřích se občas přelepují ve všech hotelech. Ale Frank nad tím dumal a rozhodl se to oznámit policii – i když se mu vysmáli, že je volá kvůli takové hlouposti jako pár přelepených zámků.“

S lehkým úsměvem čekal na Corriinu reakci.

„A co se stalo pak?“

„Aféra Watergate,“ dovysvětlil Morwood.

4

Corrie šla omšelou nemocniční chodbou ve třetím patře Presbyteriánské nemocnice v Albuquerque. Podle ní byly nemocnice v nejlepším případě nepříjemná místa a chodba, na které se právě nacházela, byla dokonalou ukázkou skličující atmosféry a nepraktického uspořádání. Vozíky lemovaly stěny jako rovnoběžně parkující auta, většina z nich byla obsazená pacienty v různých stupních bezvědomí. Průchod jí ještě ztěžovaly stojany na infuze a vozíky na špinavé prádlo, které nazdařbůh stály na rozličných místech. Na sesterně panoval čilý ruch, všichni buď telefonovali, nebo s někým vášnivě diskutovali. Corrie se tam chystala zeptat, kam má jít, ale vtom svůj cíl spatřila sama: zavřené dveře na vzdáleném konci chodby, u kterých viděla po obou stranách židle. Na jedné z nich seděl muž v uniformě, na podlaze měl položené složené noviny a hrnek kávy.

Corrie si dlaní uhladila sako a vyrazila vším tím chaosem, který se postupně zmírňoval, když se blížila k zavřeným dveřím. Muž na židli se podíval jejím směrem, podle jeho uniformy poznala, že je to strážce pracující pro Úřad pro hospodaření s půdou. To dávalo smysl: střelba se odehrála na federální půdě, takže to bude mít na starost právě tenhle úřad. I v něm sice mají zvláštní agenty, ale není jich moc a jsou rozmístění po celých Státech, tahle povinnost připadne tedy těm, co jsou na služebním žebříčku o něco níže.

„Zvláštní agentka Swansonová, FBI," představila se, když došla až k němu a ukázala mu odznak, který měla na šňůrce kolem krku. „Mám tu vyslechnout podezřelého."

Strážce vstal a prohlížel si její odznak a průkaz dost dlouho na to, aby

to bylo urážlivé. Když byl konečně spokojený, přikývl. „Hodně štěstí," prohlásil a podal jí desky s formulářem, kam se měla zapsat.

„Co tím myslíte?" ujišťovala se, když formulář vyplňovala.

„Ten chlap od tý doby, co je tady, neřekl ani slovo – tedy kromě několika peprnejch nadávek, když mu sestry dělají převaz."

Vzal si od ní desky a odemkl dveře, nechal ji vejít dovnitř, pak dveře zase zavřel a zamkl. Corrie se zastavila kousek od prahu, aby se rozhlédla kolem. Místnost byla ještě obyčejnější než standardní nemocniční pokoj. Nebyly tu žádné obrazy, televize, dokonce ani stolek. Stálo tu pouze polohovací nemocniční lůžko a na něm, se zápěstím připoutaným k rámu postele, střelec.

Corrie šla dopředu. Podobné výslechy už trénovala, dalších se účastnila aspoň jako svědek, tohle však byl první, který měla provádět sama. „Pan Rivers?" ptala se. „Pick Rivers?"

Muž se na ni podíval s kamenným výrazem. Táhlo mu na šedesát, měl průměrnou výšku a byl hubený. Na bradě sice měl strniště, ale vlasy ostříhané nakrátko a pečlivě udržované.

Znovu vyndala odznak. „Jsem zvláštní agentka Swansonová z FBI. Ráda bych vám položila pár otázek."

To v něm nevyvolalo žádnou reakci. Muž se na ni dál díval a jeho obličej neprozrazoval žádnou emoci ani zájem. Chvilku čekala, v duchu si procházela postup při výslechu, který už měla připravený v hlavě.

„Jste obviněný z pokusu o vraždu úřední osoby, a to vraždu plánovanou. Navíc jste ji provedl na naší půdě, takže se jedná o federální zločin. Provedl jste ho smrtící zbraní – konkrétně Smith and Wesson ráže 357, což je přitěžující okolnost, která bude hrát roli při stanovování rozsudku. Jinými slovy vás čeká dost dlouhý pobyt ve vězení. A jak asi sám víte, u federálních zločinů neexistuje podmínečné odpuštění zbytku trestu, proto si to odsedíte celé. Dívala jsem se na vaše záznamy, pane Riversi. Vím, že už jste pár měsíců byl v okresním vězení. Ale ve srovnání s tím, kam půjdete teď, to tam vypadalo jako ve školce."

Odmlčela se, aby zjistila, jak její řeč na zatčeného a připoutaného k posteli zapůsobila. Podle toho, co viděla, se zdálo, že nijak. Muž očima přejel její postavu odshora dolů, ale tím to skončilo.

Udělala ještě několik kroků směrem k němu, aby mu dala najevo, že ji jeho mlčení nijak neděsí. „Ale ještě je pár věcí, které můžete udělat, abyste si pomohl. Například mi můžete odpovědět na moje otázky. Proč jste kopal v městečku High Lonesome?“

Žádná odpověď.

„Byl do toho zapojený i někdo jiný, nebo jste pracoval sám?“

Další mlčení.

„Měl jste nějaký důvod se domnívat, že tam najdete tělo? Nebo jste na něj narazil náhodou?“

Opět pouze mlčení.

„V posledních letech jste se choval řádně. Proč pro vás byl tenhle objev tak důležitý, že vám stál za pokus o vraždu policisty?“

Rivers pomocí volné ruky vyloučil obsah jedné ze svých nosních dírek do kelímku u postele, ale jinak dál mlčel.

Jeho přidrzlé mlčení ji začínalo štvát. Corrie se znovu zhluboka nadechla, dávala si pozor, aby mluvila klidným a vyrovnaným tónem, a v obličeji neměla žádný výraz. „Máte jedinou možnost si pomoct – tady a teď. Jinak vás čeká dost tvrdé období.“

V mužových očích se konečně objevil náznak zájmu. Poprvé se ozval: „Tvrdé období?“

Corrie se snažila nedávat najevo nadšení z toho, že se jí podařilo dostat z něj aspoň dvě slova. Tohle totiž zatím nikdo nedokázal. „Přesně tak.“

„No, něco vám povím,“ prohlásil skřípavým hlasem. „Možná můžeme dospět k jistýmu druhu… dohody.“

„To by od vás bylo chytré.“ Vytáhla si z kabelky digitální diktafon a nastavila ho k Riversovi. „Svá práva jste si už vyslechl, ale přesto bych vás ráda upozornila, že cokoli nám řeknete, může být použito proti vám.“

Rivers se ohnal, jako by to byli jen nějací nepříjemní komáři. „Zmiňovala jste se o tvrdým období,“ zopakoval neutrálním sebevědomým tónem.

Corrie přikývla a podívala se dolů, aby zkontrolovala, že diktafon nahrává.

„No, to je ale náhodička, protože já jsem taky tak nějak ztvrdnul – když sem za mnou přijde roztomilá kurvička, já si tu ležím v posteli a vůbec. Takže vaše otázky vám zodpovím… až mi ho vykouříte.“

Corrie na něj vytřeštila oči a chvilku se nezmohla na slovo. Děsila se, jestli snad nezačíná rudnout. Ze všech sil se snažila nedávat najevo hněv a zachovat klid.

„Jo, a koukejte mě odvázat, abych vám mohl přidržovat hlavu." A pak se konečně rozesmál – tiše a oplzle.

Smál se i o pár vteřin později, když už Corrie vyšla z místnosti, posunkem nařídila strážci, aby zamkl dveře, a svižně kráčela nemocniční chodbou.

5

NAKONEC SE UKÁZALO, že Socorro není zas tak strašné, jak Corrie čekala. Podél města teklo Rio Grande, na druhém konci se rozkládala zavlažovaná pole a v dálce byly vidět vyprahlé hory. Ale i tak to byla rozpálená, hodně rozpálená a rovná šachovnice ulic, a když se blížila ke kanceláři šerifa, pouštní vítr odkoulel dva stepní běžce na druhou stranu ulice, aby jí připomněl, kde to vlastně je. Když si brala pracovní tašku a vystupovala z auta na parkovišti před sídlem šerifa, celkově opuštěnou atmosféru ještě zintenzivnil dlouhý zvuk vlakové píšťaly. Přesně na takováto místa se podle ní posílali agenti FBI, co něco zvorali. Snad posté si musela připomenout, že přece dostala případ, který nevypadá zas tak beznadějně.

Zato kancelář šerifa byla příjemná budova z nepálených cihel, obklopená parkovištěm pokrytým popraskaným asfaltem, který byl vyspravený dalším asfaltem, což vytvořilo jakýsi pavučinový vzor. I když už byl konec září, její trekové boty se při vstupu do budovy přilepily k zemi.

Šerif Watts se objevil v podstatě okamžitě a Corrie zažila první dnešní překvapení. Čekala totiž postaršího chlápka s povislými tvářemi a knírem, ale Watts byl zhruba stejně starý jako ona, tedy třiadvacet, vysoký, ve skvělé kondici a zatraceně pohledný. S kudrnatými černými vlasy nad hladkým čelem, hnědýma očima a úsměvem filmové hvězdy. Což ještě posilovaly dva starožitné revolvery, na každém boku jeden. Na dolním konci jednoho ucha měl tlustý obvaz. Na hlavu si nasadil luxusní kovbojský klobouk s páskem ze spletených koňských žíní. Zdálo se, že je setkáním stejně překvapený jako ona.

Když vyšli z kanceláře, Watts navrhl, aby jeli jeho služebním autem. Chtěl jí otevřít dveře jeepu, pak zřejmě dospěl k závěru, že by to asi nebylo

vhodné, proto ustoupil a nechal ji, aby si otevřela sama. Bylo očividné, že absolutně rozvrátila veškerá jeho očekávání o agentech FBI.

„Agentko Swansonová," začal, když si sedl za volant, „než odsud vyjedeme, tak ještě vyzvednu chlápka, co se jmenuje Charles Fountain. Je to místní právník, co toho hodně ví o zdejší historii – je jako encyklopedie. Říkal jsem si, že by nám pár věcí mohl osvětlit, možná nám i odpoví na nějaké otázky."

Corrie nečekala, že by se k nim přidal nějaký civilista, ale rozhodně nebyla v pozici, aby to mohla odmítnout. „Díky, šerife."

Přikývl a nastartoval Jeep Cherokee, který měl na sobě nátěr odpovídající služebnímu vozu s velkou šerifskou hvězdou. Corrie přemýšlela, jestli by Wattsovi neměla navrhnout tykání, ale pak si to rozmyslela. Lepší bude, když se k sobě budou chovat formálněji.

„Prý jste mluvila s Pickem," začal šerif, když pomalu projížděli městem.

„Překvapuje mě, že i když vás chtěl zastřelit, dál o něm mluvíte křestním jménem."

„No, nepovedlo se mu to a já si křivdy dlouho nepamatuju," prohlásil Watts a zasmál se. „Střílí dost mizerně, takže mu muselo přát štěstí."

„Já bych spíš řekla, že měl štěstí, že není po něm."

„To ale nebylo štěstí. Kdybych ho chtěl zabít, udělal bych to." Řekl to jen tak mimochodem, vůbec se nechtěl vychloubat. Corrie o tom chvilku přemýšlela. Znamenalo to snad, že Watts schválně nechal Riverse vystřelit jako prvního? Rozhodla se, že by bylo nezdvořilé se ho na to ptát přímo, místo toho poznamenala: „Když už tu mluvíme o střeleckých soubojích, všimla jsem si těch vašich revolverů s pažbou vykládanou slonovinou."

Watts znovu přikývl, tentokrát s náznakem hrdosti. „Jsou to revolvery Colt Peacemaker ráže 45. Jednočinné. Asi z roku 1890. Patřily mému dědovi. Odmítá mi prozradit, kde je sehnal."

„Proč máte dva?"

Watts pokrčil rameny. „Dostal jsem je jako sadu."

„A proč máte ta pouzdra otočená, vždyť rukojeti míří dopředu."

„To jste nikdy neslyšela o tasení zbraní opačnou rukou? Na té škole FBI vás tedy zas tolik nenaučili."

Corrie na to nijak nereagovala. Ona by svůj poloautomatický glock za

ty starožitnosti za žádnou cenu nevyměnila, ale rozhodla se nechat si to pro sebe.

„Pořád ještě nemůžu přijít na to, proč po mně Rivers vystřelil," prohlásil Watts. „Už pár let se chová naprosto vzorně. Nedokážu si představit, co na té mrtvole mohlo být tak výjimečného, že byl ochotný všechno riskovat."

Zastavili před skromným, pečlivě udržovaným domkem, a než Watts stihl vystoupit, ze dveří vyrazil muž. Když se na něj Corrie podívala, zaznamenala další překvapení. Místo klasického protřelého venkovského právníka s dýmkou z kukuřičného klasu a červenými šlemi přes mohutné bříško se totiž objevil vysoký muž, kterému mohlo být šedesát, s bříškem spíš menším. Fountain na sobě měl tmavě zelenou bundu Barbour, zřejmě jedinou v okruhu sta kilometrů, která byla tak zmuchlaná, jako by v ní snad spal. Obličej měl hladce oholený a úžasně husté prokvetlé vlasy si uprostřed česal na pěšinku a splývaly mu skoro až k ramenům. Podíval se z jednoho na druhého světle modrýma očima, ve kterých se zračila inteligence a které se skrývaly za kulatými brýlemi se zlatými obroučkami.

Watts vystoupil a potřásl si s mužem rukou, Corrie ho následovala. Šerif je představil.

„Předpokládám, že jste právník," prohlásila.

„V současné době už jsem jednou nohou v důchodu," odpověděl Fountain tichým melodickým hlasem. „Což je asi jenom dobře."

„Nenechte se od něj obelhat," namítl Watts. „Má dobrou pověst po celém státě i mnohem dál. Bystřejší právní mozek jen tak nenajdete. Nikdy neprohrál případ."

„Je to pravda?" uklouzlo Corrie.

„Jen částečně," odmítl Fountain. „Když jsem pracoval pro úřad státního návladního, pár jsem jich prohrál."

„Ale od té doby, co dělá obhájce, už se to nestalo," ujišťoval ji Watts. „Je to tím hlasem. Nikdy ho nečekají."

„Jen to klidně řekněte: je to mým hlasem a vzhledem," zasmál se Fountain. „Já tomu říkám ‚odzbrojující prezentace'."

„Jeho neupravený vzhled slouží jako pracovní oděv," vysvětloval Watts. Ve společnosti známého se zřejmě uvolnil, protože tentokrát už Corrie otevřel dveře auta bez váhání.

„Jedu s vámi jen proto, abych vám jako amatérský historik dodal nějaké doplňující informace," oznámil jim Fountain, když se posadil na zadní sedadlo. „Nebudu vám překážet."

Watts pustil klimatizaci naplno a zamířili pryč z města. „Jedeme do pohoří Azul Mountains, kde je město duchů High Lonesome. Je to staré těžařské městečko, které zůstalo opuštěné na začátku 20. století, když byl důl vytěžený. Je to jedno z nejzachovalejších měst duchů v tomhle státě – ale zatraceně daleko. Máme před sebou dvouhodinovou cestu. Není to v žádné závratné nadmořské výšce, ale vedou tam příšerné silnice."

Dvě hodiny? pomyslela si Corrie. To se do Albuquerque vrátí nejdřív před půlnocí.

„Mám něco pustit?" zeptal se Watts, vytáhl telefon a připojil ho k autu.

„Jasně," odpověděla Corrie.

„Máte nějaký oblíbený žánr?"

„Je mi to celkem jedno, když to tedy nebudou gregoriánské chorály nebo rap," přidal se ze zadního sedadla Fountain.

Corrie nečekala, že by šerif Homer Watts poslouchal muziku, která by se jí mohla líbit. „Vyberte vy."

„Klidně mě můžete přehlasovat." Hrál si s telefonem a pak se v reproduktorech auta ozvali Gipsy Kings. Tuhle hudbu by si Corrie sice nevybrala, ale zároveň nebyla špatná, hodila se k okolní krajině.

Watts jel na jih směrem k ostrým hřebenům hor stoupajícím z hnědé pouště jako tmavé vykotlané zuby. Cherokee sjel na cestu pro lesní stroje. Corrie v tom matoucím bludišti prašných cest a odboček za odbočkami rychle ztratila orientaci. Každá další cesta byla ještě hrbolatější a užší než předchozí. Auto postupně zpomalilo tak na dvacítku a nadskakovalo po výmolech. Corrie se držela držadel u stropu, aby ji to nevyhodilo ze sedadla. Jak stoupali výš a výš, pinie postupně nahrazovaly borovice těžké, douglasky a smrky. Na vrcholku průsmyku se otevřel nádherný výhled.

Watts na chvilku zastavil a ukazoval.

„Na jih od nás je poušť Jornada del Muerto a pohoří San Andres. Obojí je součástí raketové základny White Sands, kde armáda zkouší zbraně."

Fountain prohlásil: „Ve španělštině Jornada del Muerto znamená ‚cesta smrti'. Stará španělská stezka z Mexika do Santa Fé mířila více

než sto šedesát kilometrů přes tuto poušť. Byla vydlážděná kostmi a lemovaná kříži."

Corrie se podívala směrem, kterým ukazoval, na světle hnědou poušť s červenými a tmavě hnědými skvrnami, která se táhla k jihu.

„Dál na jihu a za horami," líčil Watts, „jsou White Sands. Už jste tam někdy byla?"

„Ne, do pobočky v Albuquerque mě přidělili teprve před osmi měsíci. Vy ano?"

„Mnohokrát. V Socorru jsem vyrostl; táta je rančer. Když jsem byl malý, jezdil jsem s našimi koňmi všude v okolí. White Sands je jedno z nejúžasnějších míst na zemi: jsou to duny bílé jako sníh, které se rozkládají na stovkách tisíc hektarů."

„Vy jste tu vyrostl?"

Její nevěřícný tón Wattse pobavil.

Fountain příjemným hlasem dodal: „Některým lidem se to povede."

Corrie cítila, jak rudne. „Vy jste taky místní?"

„Narodil jsem se kousek od Socorra," odpověděl Fountain. „V místě zvaném Lemitar."

Protože Corrie netušila, kde to je, jenom přikývla.

„Není to tak špatné, jak to možná vypadá," pokračoval právník. „Je tady spousta míst, která stojí za prozkoumání. Napravo je hora Chimney Mountain, tamhle Oso Peak, kde se skrývali Černý Jack Ketchum a jeho banda. Kdysi dávno terorizoval Socorro a mnohokrát tu přepadl vlak. Když ho věšeli na šibenici, zkazili to a utrhli mu hlavu. Prý přistál na nohy, chvíli zůstal stát a teprve pak upadl."

„To je neuvěřitelný smysl pro rovnováhu," poznamenala Corrie.

Fountain se rozesmál. „A jihozápadně od nás je rezervace Mescalerů. Úžasný kraj. V té rezervaci se usadil apačský kmen Čirikavů, který vedl Geronimo. Po těchto horách se toulali všichni jejich slavní náčelníci – Geronimo, Cochise, Victorio."

Corrie ve Fountainově hlase rozpoznala silnou lásku ke zdejšímu kraji a bylo zvláštní, že to v ní vyvolalo závist. Sama totiž k rodnému městu Medicine Creek v Kansasu žádnou lásku necítila a neměla v úmyslu se tam někdy vracet. To by radši šla do pekla.

Watts se znovu rozjel, minul průsmyk a pak serpentinami mířil dolů k několika stolovým horám tyčícím se na jižním okraji pohoří. Klesli o velkou část metrů, které předtím vystoupali. Jeli po jedné špatné cestě za druhou a nakonec se dostali zpátky do pouštní krajiny porostlé piniemi a jalovci a protkané stolovými horami a vyschlými řečišti. A pak se před nimi najednou zjevilo město duchů, rozkládalo se na stolové hoře nad rozsáhlou plání a bylo až neuvěřitelně osamělé. Watts projel ještě několik zvětralých zatáček a za pět minut už byli ve městě.

„Vítejte v High Lonesome," prohlásil.

6

PO TOMTO OZNÁMENÍ následovalo krátké ticho.

„To tedy opravdu dělá čest svému jménu, High Lonesome, Osamělá výška," šeptla Corrie. „To je ale výhled."

Kolem města vedla jediná prašná cesta, po obou stranách stály rozpadlé hliněné a kamenné budovy, některé ještě měly střechu, jiné byly vystavené působení živlů. „Tohle býval hotel," prohlásil Fountain a ukázal na dvoupatrovou budovu z nahrubo nasekaných kamenů se zkřivenými dřevěnými portály vedoucími podél celé budovy. „Stály tu saloony, obchody, domky horníků, kostel – když dole v údolí začátkem 80. let 19. století našli zlato, městečko vzkvétalo," pokračoval. „Zpočátku to byla dost nebezpečná oblast, protože se kolem potulovali Geronimovi Apači. Když se konečně vzdali, dorazili prospektoři a zkoumali epitermální ložiska. Samotný důl je ve skalách a kaňonech dole. Je to jediná horizontální šachta z tvrdé horniny. Když skončilo tažení proti Geronimovi, nacházela se zde spousta propuštěných vojáků, kteří byli ochotní pracovat jako horníci. Zpracovávali rudu v rudném mlýně v horách poblíž potoka."

„Jak je možné, že podobné město tak dlouho vydrželo nedotčené?" divila se. „Klidně by se tu mohl natáčet film."

„Sama jste viděla cestu, po které jsme sem dorazili," vysvětloval právník. „A město postavili hlavně z cihel a kamení, nebylo tu moc dřeva, které by mohlo shořet. Celé místo opustili dost náhle, což ironií osudu také přispělo k jeho uchování."

Corrie si všimla, že si oba muži vyměnili pohledy.